Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Mindeblade

om

Oberstlieutenant i Kjøbenhavns borgerl. Infanteri og Grosserer

Joh. Gerh. Fred. Garbrecht,

Ridder af Dannebrogen og Dannebrogsmand, Ridder af den limburgske Løve-Orden, den sachsiske Fortjeneste-Orden, samt Vasa-Ordenen,

(f. d. 26de Mai 1799. — † d. 22de Juli 1857.)

(Udgivet som Manuscript for „Vaabenbrødrene".)

Kjøbenhavn.

Trykt hos C. J. Elvius, Pilestræde 91 & 92.

1857.

Til Minde om afdøde Oberstlieutenant **Garbrecht's** Liv og Virksomhed hensættes følgende Notitser og Meddelelser, der ved velvillig Bistand fra forskjellige Sider ere tilveiebragte og samlede.

Johan Gerhard Frederik Garbrecht, en Søn af Hans Peter Garbrecht og Charlotte Amalia Busch, var født i Kjøbenhavn den 26de Mai 1799. Hans Fader, som nedstammede fra Tydskland, var Vagtmester i et Cavalleri-Regiment, men blev senere Toldbetjent i Vordingborg og der tilbragte vor Afdøde nogle lykkelige Barndomsaar indtil 1810, da Faderen døde og Moderen vendte tilbage til Kjøbenhavn. Han kom derpaa, samme Aar, i Huset hos Agent C. G. C. Wever, en formuende, ugift Mand, hvor en Søster til hans Moder var Huusbestyrerinde. Her nød han en god Opdragelse, blev optagen som Adoptivsøn og ansat paa Agentens Handelscomptoir. Den 10de November 1827 tog han Borgerskab som Grosserer og indtraadte som Associé i Husets Forretninger, der førtes under Firmaet »C.

Fabritius & Wever«, som hæderligt har bestaaet her i henved 200 Aar. Ved Agentens Død, den 26de Januar 1841 overtog Garbrecht alene Forretningerne. Den 8de October 1823 ægtede Garbrecht Jomfru Catharine Christine Larsine Müllertz, der døde den 6te Mai 1835. Ægteskabet var velsignet med tvende Døttre, den ældste: Thora Johanne Catharine, født den 24de Januar 1824, gift den 1ste Mai 1847 med Portraitmaleren Andreas Hermann Hunæus;*) den yngre: Petrea Charlotte, født den 2den November 1826, lever ugift.

I Aaret 1817, den 23de Januar, ansattes Garbrecht i Kjøbenhavns borgerlige Infanteri som Underofficier og udnævntes til Secondlieutenant ved samme den 17de April 1824. Den 6te Mai 1832 erholdt han Premierlieutenants Characteer og blev virkelig Premierlieutenant den 24de October s. A. Den 23de August 1837 udnævntes han til charakteriseret Capitain, og til Compagnichef for Frederiks Compagni den 23de Juni 1840. Den 31te Debember 1842 avancerede han til Major og den 27de Februar 1849 til Oberstlieutenant.

Den 4de Januar 1835 udnævntes han til Ridder af Dannebroge. I Aaret 1843 erholdt han den limburgske Løve-Orden (le quatre l'empereur), samt den sachsiske Fortjeneste-Orden. I Aaret 1849 blev han tillige Ridder

*) „Vaabenbrødrene“ eie et Portrait af Garbrecht, malet af Hr. Hunæus 1840, og som ved alle Sammenkomster pryder Væggen i Selskabets Locale.

af Vasa-Ordenen og benaadedes den 6te October 1852 med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Ifølge Parolbefaling af 5te Marts 1835 beordredes Premierlieutenant Garbrecht til midlertidigen at overtage Commandoen for »Strand-Compagni«. Denne Post forestod han indtil 6te September 1837, da han avancerede til Capitain. I 1838 forflyttedes han til Commandeur for Christianshavns Compagni og i 1839 til Commandeur for Sct. Annæ-Compagni, indtil han, som foranført, udnævntes til Compagnichef.

Som Beviis paa den Yndest, han som midlertidig Commandeur havde erhvervet sig, overrakte Strand-Compagniet ham ved Fratrædelsen et Hæders-Sværd i et høitideligt Møde i Exerceerhuset paa Christianshavn, den 20de September 1837. *)

Paa den udvendige Side af Sværdets Hefte var anbragt Garbrecht's Familievaaben i ophøiet Arbeide:

*) Den Omstændighed, at Garbrecht ikke blev begravet med militair Honneur, overeensstemmende med det af

Paa den anden Side fandtes følgende Inscription:

Høiagtelsesbeviis
fra
Medborgere af Strand-Compagniet
i
Kjøbenhavns borgerlige Infanteri
til
Hædersmanden
Capt. J. G. F. GARBRECHT,
Ridder af Dannebroge,
den 6. September
1837.

Lignende Opmærksomhed og Erkjendtlighed vistes ham senere af »Frederiks Compagni«, af hvilket han skjænkedes et Sølvbæger, der bar følgende Inscription:

Paa den ene Side:

Held og Lykke for vor Compagnichef!
Givet af
Frederiks Compagni
til
Major GARBRECHT, Ridder af Dannebroge,
paa
Compagniets 44de Aars Stiftelsesdag
den 26. April 1843.

---

ham fremförte Önske, forhindrede ogsaa, at Sværdet ikke prydede hans Kiste, saaledes, som Compagniet i sin Tid havde yttret, at maatte skee.

Paa den anden Side
et graveret Vaaben med Overskrift:

Held for Kongen og Staden!

og i selve Vaabenet:

Frederiks
Compagnie
1799.

I Aaret 1848 *) sattes Garbrecht à la suite ved Borgervæbningen og fratraadte saaledes sin Chefspost for Frederiks Compagni. Hans Medborgere, Compagniets Mænd og forskjellige Medlemmer af Corpset, ilede strax med at give ham deres Høiagtelse og Tak tilkjende, idet der foranstaltetes en stor Afskedsfest, samt overraktes ham til Erindring 2 rigt forzirede Porcellains Vaser, 2 Sølvstager og et pragtfuldt Taffeluhr, paa hvis høire Side hans Familievaaben befandtes, graveret i Sølv, og paa den venstre Side et Sølvvaaben i samme Størrelse, med følgende Inscription:

*) Den allerhöieste Resolution var af 2. April, men blev först publiceret i Slutningen af Sommeren, hvornæst Garbrecht afleverede Frederiks Compagni den 8. August s. A.

Til
den djærve Borger
den usvigelige Ven
den gemytlige Skjald
Dannemanden
Major og Ridder

Joh. Gerh. Fred. Garbrecht,

fra
erkjendtlige Vaabenbrødre
af Frederiks Compagnie
1848.

Den 16de October 1852 afgik Gararecht som Præses for Musik- og Munderings-Commission og udnævntes i 1855 til Medlem af den borgerlige Indrulleringscommission.

Foruden hans Virksomhed i Borgervæbningen og vort Samfund, som han stiftede den 18de September 1833, nævne vi her Selskabet »**Holbergs Minde**«, hvori han var Æresmedlem*), »**det forenede Velgjørenheds-Selskab**,« i hvis Direction han havde Sæde fra 1832 til 1836; Sygeforeningen »**Hygæa**«, hvori han fra 1835 indtil seneste Tid var Medbestyrer; »**det forenede Understøttelses-Selskab**«, hvor han som Administrator arbeidede utrætteligt gjennem flere Aar. Ved sin Afgang

*) Garbrecht var 1827 blandt Stifterne af „Holbergs Minde". Ligeledes var han med 1819 at stifte et Selskab, benævnet: „Riffelkjæden", for hvilken han udgav en Samling Sange under Titel: „Riffelkrandsen."

fra denne Tillidspost, som skete efter eget Ønske, modtog han Selskabets Guldmedaille.

Selskabet »Holbergs Minde« offererede ham for hans Virken der i 1831 et Sølvbæger, der var prydet med Holbergs Portrait i ophøiet Arbeide og havde følgende Inscription:

Taknemmelige Medborgere
i
Holbergs Minde,
til
Johan Garbrecht,
1831

Betræffende den Afdødes literaire Sysler, da ere, foruden hans mangfoldige Viser, Sange og andre Leilighedsdigte, følgende Sager udgivne af ham i Trykken, nemlig:

Markblomster, Kbhvn. 1822.

Vaarblomster fra Herthas Lund, Kbhvn. 1823.

Valkyriernes Krands, trykt som Manuscript for Venner, Kbhvn. 1824.

Frederiksdal; et Digt, Kbhvn. 1825.

Riffelkrandsen, en Samling af Selskabs- og Fædrelands-Sange for danske Skytter, Kbhvn. 1825.

Dannebroge; en Digtsamling. (Til Fordeel for »Bombebøssen«). Kbhvn. 1826.

Sange for det borgerlige Infanteri og Artilleri, med Portrait af Hallander. Kbhvn. 1827.

Gravlilier til Peter Norden Søllings Minde, samlede og udgivne af ham i Forening med K. Kristensen.

Den danske Borgers Lykønskning til Kongehuset. Kbhvn. 1828.

Sværd og Banner. Kbhvn. 1831.

Vaabenbrødrenes Sange. Kbhvn. 1834.

Mindeblade af min Livskrands. (Manuscript for Venner.) Kbhvn. 1838.

Den 22de Juli 1857 endte Garbrecht sin jordiske Daad, efterat de tvende sidste Aar ved en tiltagende Svagelighed efterhaanden borttog den Kraft og det Liv, hvormed hans Gjerninger stedse vare betegnede. Hans Slægt, hans talrige Venner og mange Andre, som han havde glædet ved sin utrættelige Virken, sørgede dybt ved hans Bortgang. Om Aftenen den 24de Juli bare Vaabenbrødrene hans jordiske Levninger fra hans Bopæl i Løngangstrædet Nr. 164 til Frue Kirke. Den 27de Juli fandt hans Begravelse Sted. En talrig Forsamling af alle Stænder havde ved denne Leilighed indfundet sig for at ledsage den Afdøde til Assistentskirkegaarden.

Hr. Licent. theol. Pastor C. Rothe udtalte i Kirken Hæderens og Trøstens Ord ved Baaren, og et Sangerchor, som frivilligt havde samlet sig, sang 2de Cho-

raler før og efter Talen, hvilke samlede ere trykte og udgivne af Hr. Bogtrykker C. J. Elvius, og er vedhæftet disse Blade.

Mandagen den 3die August 1857 blev paa Enighedsværn efter endt Skydning høitideligholdt en Mindefest af »Vaabenbrødrene« til Ære og Erindring om den kjære afdøde Stifter.

Den store Sal var i denne Anledning smykket paa følgende Maade:

Orchesteret, hvor Borgervæbningens Musikcorps var placeret, var afdeelt fra Salen ved et hvidt Drapperi, behængt med sorte Florfestons. Midt for samme var den Afdødes Portrait bekrandset med Egeløv og Sørgeflor; nedenunder en Piedestal med en bekrandset Urne. Foran paa Piedestalen hængte Vaabenbrødrenes Mindeskive.

Paa begge Sider vare Pyramider opstillede, ligeledes decorerede med Egeløv og florbehængte Faner; paa høire Side af disse et Skjold med den ædle Vens Navneciffer og paa venstre Side hans Vaabenskjold. Imellem disse og Pyramiderne vare anbragte tvende Skjolde med Stropher, hentydende paa den Hedengangnes Liv og Færden. Paa Salens Piller vare 8 Skjolde ophængte, forsynede med Navne paa de Kredse og Institutioner, hvor han havde virket saavel opmuntrende som vel-

gjørende, nemlig »Vaabenbrødrene«; »Holbergs Minde«; »Borgervæbningen«; »Bombebøssen«; »Hygæa«; »Velgjørenhedsselskabet«; »Understøttelsesselskabet« og »Musikcorpsets Pensionsfond« *).

Den Afdødes mandlige Slægtninge, mange af hans Venner, samt Skydecompagniets Medlemmer havde forsamlet sig i Værelserne i Stue-Etagen, hvorfra de Parviis begave sig op i Salen under en Sørgemarsch fra det skjulte Orchester. Derefter dannedes Kreds og Exemplarer af trykte Sange bleve uddeelte, som vare forfattede af Hr. Krigsraad Lasenius-Kramp. Under Ledsagelse af dæmpet Hornmusik afsang Forsamlingen Nedenstaaende:

Sorgen i Livet vexler tidt med Glæden —
Høitidsfuldt stille samles derfor Kjæden.
Lydt toner Klagen; dog en skjøn Erindring
Yder den Lindring.

Ham, som vi savne, kaldes ei tilbage;
Men hvad han virked i de svundne Dage,
Det staaer saa venligt over Savn og Smerter
I vore Hjerter.

Lyren er bristet, Balgen dækker Sværdet —
Vennen den brave, kjæk og uforfærdet,
Ville vi mindes! Her staae stedse Navnet
Agtet og savnet!

*) Garbrecht var i en Række af Aar Medlem af det borgerl. Infanteries Musikcommission og virkede i denne Stilling særdeles til Fondens Forögelse.

Efter Sangen fremtraadte Selskabets første Dommer, J. P. Ryberg, og henvendte sig med følgende Ord til Kredsen:

Medborgere og Vaabenbrødre!

»Det er blevet mit Hverv her ved denne Leilighed at skulle udtale nogle Mindeord over vor forevigede Ven og Stifter, Oberstlieutenant og Grosserer **Johan Gerhard Frederik Garbrecht.**

Skjønøt Tanken herom lod mig et Øieblik tvivle om Evnen dertil, maatte dog min Vaklen vige for den gode Villie, jeg følte ved muligviis at bidrage hvad jeg formaaede til at bringe hans Virken og Værd her i denne Kreds som andetsteds, den fortjente Tak og Erindring. Ja, mine Herrer! med Taknemlighed mindes vi hans Daad og Færd. Alle hans Hjertes Bestræbelser og Gjerninger vare rettede paa Andres Glæde og Gavn, Trøst og Husvalelse.

Gode og herlige Minder boe trindt i de mange Kredse, hvor han som Yngling og Mand med utrættelig Iver udøvede sin Virksomhed. »**Borgervæbningen,**« Selskabet »**Holbergs Minde,**« »**Bombebøssen,**« »**Det forenede Velgjørenheds-Selskab,**« »**Det forenede Understøttelses-Selskab,**« Sygeforeningen »**Hygæa,**« **vort Samfund** og mange andre have optegnet hans Navn og Virken, der skulle ristes paa hans Bautasteen.

Hans Huus var altid aabent baade for den Høie og Lave, for den Fattige som den Rige, og Ingen gik fra ham

uden at han efter Evne havde ydet dem enten Raad eller Hjælp. Han var saaledes sin Næstes trofaste Ven; sit Fædreland en nyttig Borger. Naar han derfor engang, ved at omtale sig selv, udbryder:

— — Ja, jeg er **Danmarks** Søn og Friheds Mand!
Det er min Stolthed, — er hvad mig forlyster;
Gud sign min Konge, sign mit Fødeland,
Og sign hver ædel Sjæl, der Armod trøster! — —

da har han i disse faa Linier træffende skildret det, der udgjorde hans Glæde og Stræben. Han elskede sit Fødeland med Begeistring; derfor staaer Vidnesbyrdet ikke alene i hans Gjerninger, men Følelsen, hvorfra hans Idrætter udgik, tolkede han jo, naar og hvor det skulde være, gjennem Sangens Ord. Lader os, mine Brødre! mindes de mange skjønne Øieblikke, hvori han ved sine Harpeslag glædede denne Kreds, ligesom der, hvor hans Toner opflammede

Den rødklædte Skare,
Der stod paa den lysgrønne Vang!

Det var, det vide vi Alle, igjennem mange Aar hans Liv og Lyst at offre Tid og Kræfter i de bevæbnede Borgeres Rækker.

Som Yngling gjæv og glad
Han treen i Borgerskaren
Med Haabets grønne Blad.
Han elsked' Krigens raske Stand,
Det vakte hans Begeistring
At slaae for Drot og Land.

Han gjorded' Sværd ved Lænd,
Han greb i Lyrens Strenge
Og sang for Kampens Mænd.
Da lød om munter Krigerfærd
Hans Røst, om Pligt og Ære
Og ægte Borgerværd.

Vi mindes fro den Tid,
Hans Ungdom og hans Manddom,
Saa rastløs var hans Id.
Naar Hornet gjaldt og Trommen lød,
I Vaaben og i Plade
Vi fulgte naar han bød! *)

Og denne Virksomhed, der virkelig ved mange Leiligheder gjorde Fordring paa al hans Kraft, fordi den opfyldte hele hans Sjæl med Glæde, den blev ogsaa Kilden, hvorfra mange bittre — maaske de bittreste — Draaber skulde gydes i hans Livs Bæger.

Men endskjøndt hverken jeg eller Nogen her ere kaldede til at skulle udvikle Aarsag eller Virkning — eller dømme Parterne imellem, saa skal det dog ikke undlades at vidne, at det staaer fast som Sandhed, at han var en hæderlig som hædret Borgerhøvding; — at ingen Nid, Misundelse eller Krænkelse vil være istand til at sætte en Plet paa hans Skjold eller fordunkle det Navn, han ogsaa der vandt sig, og, som

*) Af Sangen i Frederiks Compagni ved hans Fratrædelse derfra i 1848, af J Lasenius-Kramp.

længe skal leve blandt dem, der som Over- og Ligemænd eller Undergivne færdedes med ham.

Og nu dette Samfund, hvormed — vi kunne sige — han ligesom var voxet sammen; her staaer saa mangt et Minde fra dets første Dage lige til nu, der ikke vil udslettes, saalænge Vaabenbrødre færdes og Kjæden bestaaer.

Det bevæger sig tidt i mit Bryst, naar jeg drager i Hu, hvorledes jeg for 24 Aar siden var ham behjælpelig med at danne denne Kreds; hvorledes han her virkede med den ham eiendommelige Iver og Raskhed. Naar jeg mindes de mange lykkelige Timer og Dage, som her i Forening med ham ere tilbragte, tilligemed mange hæderlige og brave Mænd af forskjellige Kredse, som ogsaa her deeltoge i Fest og Fryd, og ligesom han, ere gaaede forud for os; — o! da drage mange Billeder forbi Sjælens Speil — en deilig Mønstring af Erindringer, — hvori vor Forevigede var Lederen og Helten.

Det er disse Træk fra Livets lyse og klare Dage, vi ville gjemme og tidt tilbagekalde i Tanke og i Samtaler om Dig, vor hedengangne Broder og Ven! Vi ville altid mindes Dig med dyb Følelse af Erkjendtlighed og Taknemlighed.

Vi bragte Dig vort sidste Farvel under Kirkens Buer. I denne Sal, hvor Du selv har talt Indvielsens første Ord, da Enighedsværns Bygning var reist, der

lyde nu Vaabenbrødrenes Minderøst for sidste Gang gjennem min Mund.

Vaabenbrødre! vi ville ønske at hans Aand stedse maa besjæle vor Kreds; — vi ville love, at hans Minde skal leve iblandt os!«

Derefter istemtes følgende Vers:

Saa sluttes nu den Afskedsstund,
Vi feired for vor Stifters Minde;
Hans Navn og Daad vi see herinde
Med Hæderstræk paa Tavlens Grund.
Det Eftermæle, smukt og herligt,
Bevares, medens Bølgen kjærligt
Omfavner Herthas skjønne Lund!

Til Slutning udførte Orchesteret et

Fred være med Dig! Amen!

I foranstaaende korte Træk har jeg havt til Hensigt at fremkalde og bevare Mindet om min og Selskabets sande og trofaste Ven!

De Herrer „Vaabenbrødre", for hvem disse Notitser alene ere samlede, ville modtage Dem som en Erindring om Stifteren og muligviis ogsaa engang i fjerne Tid skjænke mig en Tanke, der af ærlig Villie bestandigt har staaet den Hedengangne bi fra Selskabets første Dag, og fremdeles skal, naar jeg kaldes, efter bedste Evne, arbeide for dets Held og Hæder.

1 September 1853.

Joh^n P. Ryberg.

VED

Oberstlieutenant og Grosserer

JOH. G. F. GARBRECHTS

(Ridder af Dannebroge og Dannebrogsmand, Ridder af Vasaordenen, af den limburgske Løve- og den sachsiske Fortjeneste-Orden.)

JORDEFÆRD,

i Frue Kirke

den 27de Juli 1857.

Kjøbenhavn.

Tryk og Forlag af C. J. Elvius, Pilestræde 91 & 92.

Vor Ven og Broder er ei meer'!
Her staae vi ved hans tause Leer
Bag Kistens mørke Fjæle.
Et virksomt Liv til Brødres Gavn
Gav ham et agtet hædret Navn
Blandt os til Eftermæle.

Men Sorgen tynger mangen Sjæl,
Naar Fader, Broder, Ven — Farvel
For sidste Gang vi bringe.
Saa veemodsfuld er denne Stund,
Og Sukket dybt fra Hjertets Grund
Skal sig mod Himlen svinge.

Nu har han endt sin Daad og Færd —
Den brustne Harpe og hans Sværd
Gaaer med ham til sin Hvile.
Han bar en Borgerkrands saa skjøn,
Og Danmark mindes vil sin Søn,
Mens Tiderne bortile!

J. Lasenius-Kramp.

Hvor velgjørende og skjønt det kan være, efter et virksomt, hæderligt Liv, at see den kraftfulde Olding endnu i Ro og Fred dvæle iblandt os, naar Livsaftenen stunder til og Skyggerne blive lange, — at see ham i Medborgeres Agtelse og venlige Imødekommen at indsamle den ædleste Høst af sin jordiske Færd: saa alvorligt, ja vemodigt kan vort Sind stemmes, naar vi blive Vidner til, hvorledes den stærke Mand sygner hen, naar Sorger og Bekymringer true de ældre Dage, eller naar vi føle med os selv — som denne Hensovede oftere yttrede det — at vi ikke mere ere dygtige til denne Verdens Gjerning, saa at Sukket efter at udløses inderligere og dybere trænger sig frem hos os, hvor svært det end altid bliver, at sige denne Verden ret Farvel. Kommer da alligevel Herrens Kald til at gaae herfra altid for tidligt for dem, som ved Kjærligheds og Hengivenheds forskjellige Baand ere knyttede til den Lidende, saa er det dog i sin mildere Skikkelse, at vi see Døden, og den Erkjendelse, at den Stridende er kommen til Rolighed, skal lære os at sørge saa stille ved hans Bortgang.

Saaledes troer jeg, at Manges Tanker og Stemninger maae være i denne store, talrige Sørgeskare, som har samlet sig for at hædre denne Medborgers Jordefærd ved deres Deeltagelse. Han har været en Mand, som ved Andres Godhed tidligt var bleven sat i en uafhængig Stilling, der gav ham Midler til frit at følge sine Tilbøjeligheder og sin naturlige Lyst. Men har dette end ikke i alle Henseender været ham, saalidt som det bliver det for Nogen iblandt os, til Gavn eller Tilfredshed, — har han end havt mangen tung Livserfaring at gjøre, prøvet mangen bitter Draabe i den Kalk, han i sine senere Aar har maattet tømme, og har mangen Omskiftelse beredet ham Skuffelse og bekymrede Timer: — saa har hans Liv i andre Henseender jo været et lykkeligt, i travl Virksomhed, inden de af ham selv afstukne Grændser, for Alt, hvortil han med indre Lyst hengav sig. Han var »en Borger«, ligefrem, simpel; — men han har som saadan vundet et vidtbekjendt, et af Mangfoldige med Højagtelse, Paaskjønnelse og Taknemmelighed hilset Navn iblandt denne Stads Borgerskab, og han har fortjent det; thi aldrig er han bleven træt af at bidrage ved Raad og ved Daad efter Evne, ja jeg tør vel sige: over Evne, til hvad Nyttigt, Velgjørende, der bragtes i Forslag til dets Bedste.

Han har været en Mand, som satte sin Ære i at være velvillig mod Alle, i at øve Tjenstagtighed, hvor han kunde, — og sandelig, hvor vi med Frimodighed tør vidne dette, idet vi see tilbage paa et heelt Liv,

der have vi udtalt noget saa Hæderligt og Ædelt, at der skal med det Samme være et Dække draget over mangen en Skrøbelighed og Svaghed. Han var en Mand med Hjerte, og fra dette udgik hans Velvillie, hans Tjenstagtighed. Derfor var det ikke heller den Høje, den Rige og Ansete han søgte med Forbigaaelse af sin Jevnlige, eller af den Ringere og Trængende. Men just for disse har hans Hjerte slaaet varmt, og opmærksomt overraskede han saa ofte ved sin venlige Gave, ved en Udtalelse af sin Deeltagelse, det være naar Glædens Stund var der, det være naar Sorgen havde besøgt et Huus. Og hvormange af vore Velgjørenheds-Indretninger nævne ikke ham imellem sine Stiftere? hvormange andre har ikke talt ham blandt deres nidkjære, omhyggelige og stadige Bestyrere? i hvormangt et Huus skal han ikke savnes, mindet med Taknemlighed af den Fattige, den Syge, af dem som paa forskjellig Maade trængte til Raad og til Hjælp?

Han var en Mand med et livsglad Sind, med aabent Vennehjerte kom han Saamange imøde, blandede sig saa gjerne i de Glades Kreds, og aldrig saae han paa sit Eget, naar det gjaldt at vække Liv og Glæde omkring sig. Men i den store Kreds, han derfor let og naturligen samlede om sig, var der en mindre af oprigtige, trofaste Venner, der bleve hos ham i onde som i gode Dage, og som dybt ville savne ham. Og det Hjerte for Andre, som her lagde sig for Dagen og herfra hentede sin Næring, det slog ikke mindre varmt og

højt for Konge og Fædreneland. I at tjene disse med Troskab, med Kjærlighed, deri satte han sin Stolthed, til deres Ære har hans Sang saa ofte lydt, og af sin fulde Sjæl har han arbejdet for at vække disse Følelser af Glæden ved Kjærlighed til Fædrelandet, af Æren i Troskab mod Kongen i Andres Hjerter!

Derfor skal Borgerkrandsen ligge med dette Vidnesbyrd paa hans Kiste! Og, naar han nu af Vaabenbrødre bæres til sin Grav, da skulle Mange flette Venskabets og Taknemmelighedens Mindeblomst i hiin! —

Men afsides, ligesom skjult i denne store Sørgeskare, der ville følge Borgeren, Vennen, Slægtningen til Graven, see, der sidde i stille Afsondring hans tvende Døttre og den, som kjærligt og forstandigt traadte dem i den tidligt bortkaldte Moders, ham i den trofaste Hustrues Sted. De have seet ham lide, hørt hans Klage, de have med Sorg længe seet den Stund imøde, de ikke for hans Skyld ret turde bede maatte være fjern, da de skulde miste ham, som med Kjærlighed har færdedes iblandt dem, — ved hvis Grav de skulle staae med nye Bekymringer for Fremtiden. Gud styrke og trøste dem, som Sorrigfulde ere: denne Bøn ville vi og bede for disse! Han aabne dem Hjerter og jevne deres Veje i Erindring og Venskab for den Mand, til hvis Dør Saamange kom med et tungt Hjerte, fra hvis Huus de bortgik med en lettet Byrde!

Og Han, den Gud, i hvis Helligdom vi her ere samlede, og hvem Ingen af os formaaer at svare eet

til Tusinde, naar han gaaer i Rette med os: Han være nu for Jesu Skyld denne Hensovede naadig, der, borttagen fra Menneskenes Dom, staaer for Hans Dom, for hvem Ingen har Roes, og Ingen har Ret! Han klare ogsaa ved denne Baare vort Øje for hvad der i dette Liv tilsidst kun er Forkrænkeligt og Forfængeligt, og aabne Aandens Blik for det, som er af Gud og bliver i al Evighed! Han lade det Suk efter Forløsning, om hvilket Apostlen siger, at det gjennemtrænger den hele Skabning, ikke blot udtale sig for os i den christelige Psalmes Klage, men forklares for os ved dens fredfulde Haab, naar Stunden kommer, da ogsaa vi kunne gjøre dens Udsagn til vort og sige:

Gaa nu hen og grav min Grav!
Jeg er træt, nu vil jeg slumre,
Lægge ned min Vandringsstav,
Hvor de sidste Skygger skumre,
Lægge mig til Hvile ned,
Fare bort herfra i Fred.

Ak, i Verden er der koldt,
Alt dens Lys er kun en Skygge,
Og hvor dristigt, højt og stolt
End vi vore Planer bygge,
Som en Røg de dog forgaae,
Himlen kan de aldrig naae.

Far da vel, o Jord, jeg vil
Reise bort fra Savn og Trængsel,
Bort fra Glædens Gjøglespil,
Bort fra Sorgens mørke Fængsel,
Bort fra Skygger og Bedrag
Gaaer jeg til den klare Dag.

Far da vel, det er fuldbragt,
Dagens Sol og Nattens Stjerne!
Snart jeg seer en større Pragt,
Thi jeg rejser til det Fjerne,
Did, hvor Himlens Stjernekrands
Straaler i en evig Glands.

Til min Fader hjem jeg gaaer,
Der er Hvilen sød og rolig,
Og jeg veed det vist, der staaer
Ogsaa mig beredt en Bolig;
Hør mit Suk, og gjem min Aand,
Herre Jesu, i din Haand!
Amen!

C. Rothe.

Stille!
Stille, bange Klager, stille!
Vore tause Taarer trille
Ned paa Vennens Grav!
Kjærlig, virksom var hans Færden!
Trofast røgted' han i Verden
Kaldet, Gud ham gav!
Fred med ham i Jordens Skjød!
Venner græde ved hans Død!

Stille!
Stille, rolig skal han sove
Her, mens Livets stride Vove
Ruller rastløs hen!
O, men kjærligt skal hans Minde
Vei til Hjertets Løndom finde,
Thi han var vor Ven!
Fred med ham i Jordens Skjød!
Venner græde ved hans Død!
Fred med ham!

Johan Gerhard Frederik Garbrecht,

(født den 26de Mai 1799 — død den 22de Juli 1857.)

En Sangens Ven, hvis Røst heelt ofte lød
Begeistret snart for alle Danmarks Brave,
Snart trøstende hvor bittre Taarer flød,
Snart veemodsfuldt ved tabte Venners Grave,
En Mand, som fulgte strengt, hvad Pligten bød,
Som gav og bragte Andre til at give,
Som lindred gjerne de Betrængtes Nød
Og derfor vil begrædt og savnet blive. —

Det er det Minde, som han efterlod
Hos Ven og Fremmed, der hans Virken kjendte
Fra første Id med fyrigt Ungdoms Mod
Til sidste Suk, da Gud hans Bane endte,
Hans Hjerte for alt Godt og Ædelt slog,
Og Hjertets Attraa han i Gjerning viste, —
Hans Konge smykked ham med Dannebrog,
Hans Samtid lægger Krandsen paa hans Kiste.

G. S.